

Jeg har en bemærkning eller to til fru Charlotte Antonsen. Jeg synes, det er aldeles uinteressant at beskæftige sig med, hvor stor en andel af hvilke partiers vælgere, der har stemt hvordan ved den ene og den anden folkeafstemning. Regeringen opfatter sig som regering for hele landet og dermed for alle danske vælgere, og sådan skal det faktisk også være ifølge den danske grundlov. Derfor mener jeg også, det er helt ufrugtbart at begynde at spekulere på, hvorledes afstemningsresultatet fordeler sig på partierne. Det afgørende og vores fælles ambition må være at finde det forhandlingsresultat, som et flertal af den danske befolkning kan acceptere. Det er det, der er vores opgave.

Fru Charlotte Antonsen mente, at Venstre og De Konservative sammen kunne skabe klarhed om vores Europapolitik. Jeg må sige, at jeg har hørt meget forskellige tonefald i Europadebatte fra Venstre og De Konservative. Jeg ved ikke, om det er særlig klart, hvad de to partier er enige om, men jeg mener i hvert fald, jeg har så stor musikalsitet, at jeg kan høre afgørende og betydelige nuancer.

Jeg vil gerne takke hr. Kent Kirk for hans betragtninger om nærhed og om de nationale parlamenter. Jeg har nøje noteret mig hr. Kent Kirks synspunkter. De er væsentlige, og det er også indeholdt i det danske forhandlingsgrundlag, at vi på dette område skal prøve at gøre nogle fremskridt i forhold til den nuværende situation.

Både fru Charlotte Antonsen og hr. Kent Kirk beskæftigede sig med det udspil, der er kommet fra Sverige og Finland. Det er rigtigt, som fru Elisabeth Arnold gjorde opmærksom på, at udspillet er dikteret af den særlige situation, de to lande er i, og med at de nok er med i den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, men ikke i NATO-samarbejdet. Men lad mig gøre opmærksom på, at det, som Sverige og Finland foreslår her, ikke har noget som helst med den fælles forsvarspolitik at gøre. Det lød, som om fru Antonsen var kommet på den idé, at det havde noget med forsvarspolitikken at gøre, men det har det ikke. Tværtimod gøres det meget klart i udspillet, at det vedrører deltagelse i fredsbevarende aktioner, de såkaldte Petersberg-aktioner, men netop ikke vedrører territorialforsvaret af Sverige og Finland. Det er fuldstændig klart, at de vil bevare deres status som alliancefri lande, når det drejer sig om det territoriale forsvar, og der er heller ikke tale om, at Sverige og Finland går ind for en sammensmelt-

ning af EU og WEU. Tværtimod siges det meget klart, at de skal forblive to selvstændige organisationer.

Kernen i forslaget er til gengæld, at Sverige og Finland gerne ser en ordning, der indebærer, at EU's Ministerråd, hvor Sverige og Finland jo er medlemmer, kan træffe nogle beslutninger vedrørende Petersberg-aktioner, som man på en eller anden måde skal give WEU mulighed for at føre ud i livet. Det er dette punkt, som på nuværende tidspunkt fortsat er uklart i det svensk-finske forslag: Hvorledes skal denne sammenkædning mellem EU og WEU være? Der står i forslaget, at forbindelsen skal forstærkes – men hvordan? Det er der ikke redegjort nærmere for, og jeg vil gerne fremhæve, at det er uklart, hvorledes Sverige og Finland forestiller sig det videre samarbejde: Hvis man først har overdraget nogle opgaver til WEU, hvorledes skal det så forholde sig med NATO? Det er ikke klargjort i det svensk-finske forslag, og derfor betragter vi alene det svensk-finske forslag som et interessant indlæg i diskussionen.

Vi har altså ikke set konkrete forslag til, hvorledes det samarbejde skal udmøntes. Når de foreligger, vil regeringen selvfølgelig tage stilling til de konkrete forslag, og sådan vil det i det hele taget være med de udspil, der kommer fra andre lande. Man kan først tage helt konkret stilling, når forslagene ligger på bordet.

Til hr. Keld Albrechtsen vil jeg sige, at man skal passe meget på sine billedsprog. Det var Storm P., der engang sagde, at en eller anden led af sammenlignende billeddannelser i ubevogtede øjeblikke, og sådan synes jeg også, det gik for hr. Keld Albrechtsen, der rodede sig ud i nogle fodboldlignelser. Jeg synes ikke, de hang sammen, og jeg synes ikke, de afslørede noget stort kendskab til fodbold fra hr. Keld Albrechtsens side – og jeg vil gerne udtrykkeligt understrege, at jeg ikke sagde: Heller ikke til fodbold! Hvis man klumper sig sammen foran eget mål, er man i hvert fald sikker på, at man aldrig kan vinde; det er opskriften på at tabe. Skal man vinde en fodboldkamp, skal man frem på banen, skabe noget selv, skabe nogle chancer, komme til afslutninger og helst også score. Og det, som er målsætningen – hvis jeg må tillade mig at blive i billedet – er, at vi skal nå frem til udvidelsen. Det er det danske mål for konferencen, det er det, vi gerne vil nå, og det når vi ikke ved at klumpe os sammen.

Hr. Keld Albrechtsen havde et spørgsmål vedrørende observatørstatus inden for